

## KAMARÁS KLÁRA

### Kék csend - (Egy kiállítás képei)

I.

Álmomban kék a kék Duna.  
Ringat. Lágyan sodor tova...  
Árvult, üres tutaj vagyok,  
de várnak öblök, tárt karok,  
és partok várnak, zöld hegyek,  
barátok hívnak, intenek.  
Az álom, persze, mit sem ér,  
mert véget ér, ha véget ér...  
Közel- s távolban semmi kék,  
csak szürkeség, csak szürkeség...

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,  
de omladék már, rég nem áll.  
Csak szürke kőben barna ér,  
vagy ősi nyom, és rajta vér...  
Itt nincs virág, termő faág,  
csak gyom, bozót és pusztaság.  
Tüzes a nap, tüzes az ég,  
forró a szikla és a lég.  
Mondd, mit remél, ki erre jár?  
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek  
aranygyümölcsöt rejtene,  
de addig hosszú még az út,  
elfárad mind, ki odajut.  
itt komor zöldek hűvöse  
csak vágyat ébreszt, messzire  
futnék, arany ligetbe fel...,  
de már a visszhang sem felel,  
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,  
nem jutok már a völgyön át.

### IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!  
Ne nézzünk hátra, csak előre...  
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,  
hiába sebzi kő a lábunk,  
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!  
Így lehet csak a csúcsra hágni.  
Hirtelen minden véget ér.  
Se út, se ösvény, sem remény.  
Felettünk trónol győztesen  
a hegytető... s a végtelen.

### V.

Egyszer minden tűzhely kihül,  
az emberzsivaj csendesül,  
fű borít régmúlt lábnyomot,  
csak acélvázak állnak ott,  
hol volt egy ország, benne nép.  
Már ősvadon a messzeség...  
Még áll egy templom: kong fala,  
mert papja sincs, s ha egymaga  
ragaszkodik a régi ranghoz,  
az Isten magának harangoz.

### **Távolból**

Nem kérdezlek, a címemet tudod.  
Ha bánatod van, úgyis megtalálsz.  
Ilyen távolról nem segíthetek,  
nincs több erőm, csupán vigasztalás.

### **Búcsú**

Pár gondolat csak, mit leírtam,  
és ezer másnak vége. Kár!  
Elhal a vers, mint a madárdal.  
Hová repültél, kismadár?